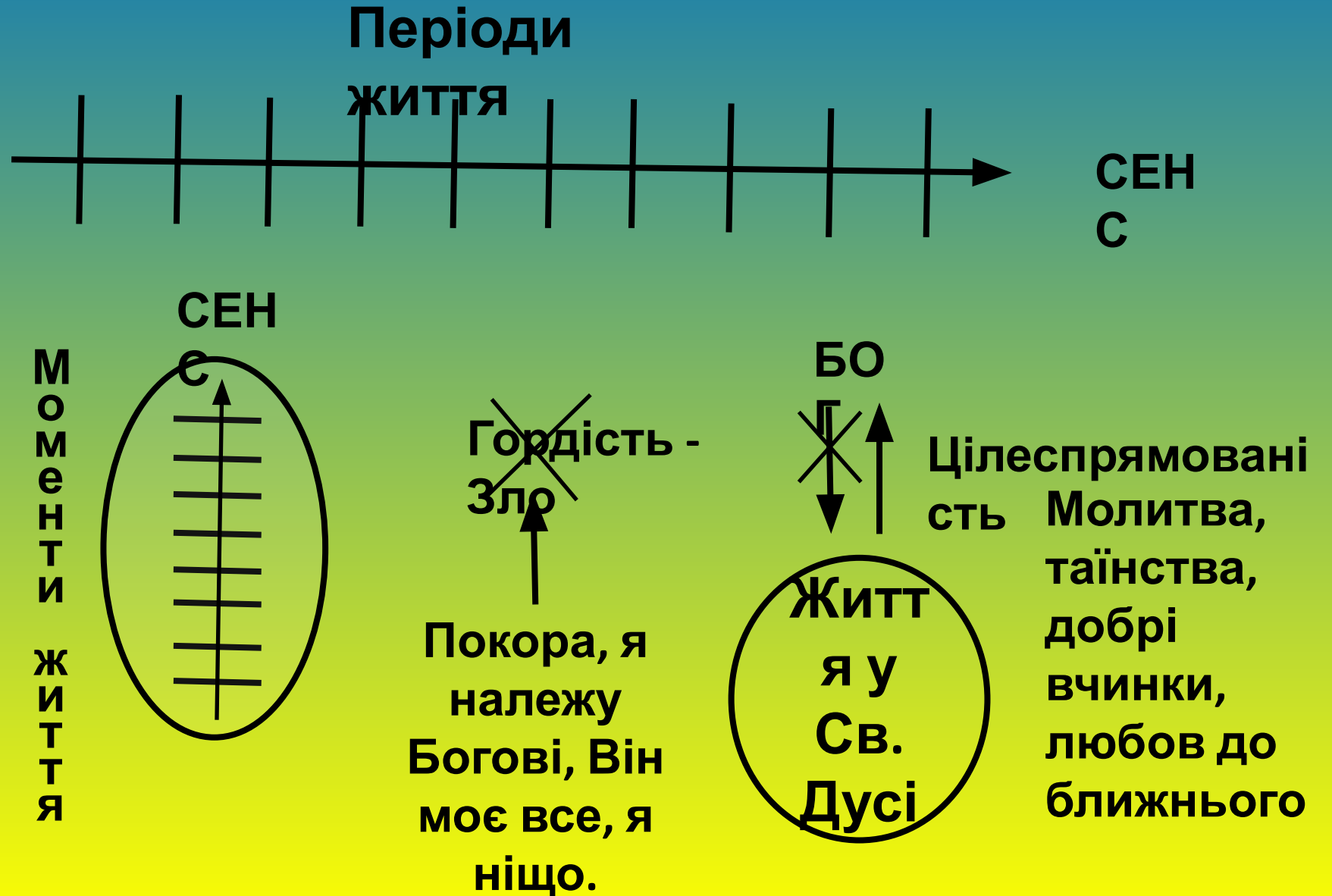

Духовність

Цілеспрямованість до вищого ідеалу, цінності, яким є Бог, у повсякденному житті.

Вищий ідеал, цінність – це те до чого людина є покликана, що повинна досягнути в житті, якою повинна стати. (це єдність з Господом, вічність, святість...)

Духовність – це засіб досягнення цього вищого ідеалу, цінності.

- Це зусилля, старанність, наполегливість.
- Це знання про вищий ідеал, цінність.
- Це життя організоване згідно певних пріоритетів та відношення до них.

Якщо нашим найвищим ідеалом, цінністю є Господь, то основою духовності, яка є спрямованістю до цього ідеалу, цінності, є **Віра в Бога** – а це, перш за все, наше персональне ставлення та наші персональні стосунки з тим до кого і для кого мають бути направлені всі наші життєві зусилля.

Людина уподібнюється до того кого любить. Якщо любить Бога – уподібнюється до нього, любить все те що веде до нього, любить всіх і все що походить від Нього і що Він дарує їй у житті кожного дня. Це і є відповіддю любові людини на любов Бога до неї.

Духовність починається перш за все з усвідомлення людиною її особистого покликання, з того звідки вона походить і куди має іти.

Всі маємо знати що походимо від Бога і до Нього маємо повернутись переображені святістю через прожите в благодаті земне життя. Людина має знати що вона покликана Господом до життя і життя в єдності з Ним. Ще від вічності починається її життєва мандрівка яка через час і простір набуває форми та духовного лику, що дає їй можливість бути справжньою Божою

Покликання людини

Покликання – це поклик, пов'язаний з одним основним даром, яким є життя. Господь любить нас, даруючи нам дар існування. Тому життя з самого свого початку не залежить від нас, воно нам дарується через любов. Жити – це виражати Господню Любов до нас.

Наше життя має велику цінність бо є щирим та чистим даром Бога, воно бере свій початок від безкорисливої любові Бога яка дарує нам дар існування бо просто бажає цього тому що любить. Тому ми не є володарями нашого життя, його початок і його кінець не залежить від нас. В проміжку між початком і кінцем мого життя я є хоронителем, тим, хто реалізовує проект, який не може бути автономним, незалежним, тому що той, хто кличе мене до життя, має ціль, проект щодо мене; **я маю усвідомити, зрозуміти волю Господа щодо мене.** Покликання є знахідкою, усвідомленням і реалізацією поклику Бога.

Господь кличе мене до життя, даруючи його, щоб я міг реалізувати проект любові, направлений до Бога – Батька – Любові і до створінь, яких Він дарував мені, і які є Його дітьми і моїми братами та сестрами.

Кожне життя є покликанням, не є долею, творінням в лабораторії, хімічними чи біологічними процесами. Ми всі повинні жити нашим життям як відповіддю на велику Любов, велике покликання Господа. Основне покликання кожної людини – це ЖИТИ - *Як жити? Чому я живу? Якою є воля Господа щодо мене?*

Людина *покликана* з вічності і від самого свого зачаття до життя і життя з Богом.

До життя – як дитина божа, тому має усвідомити і зрозуміти цінність власного життя та існування, свою сутність, та суть власного існування в залежності від Бога. В цьому полягає її свобода. (людина – це дитина Божа, має жити відповідно; у своїх думках, почуттях, ділах бути схожою на Господа. Бог постійно підтримує людину в існуванні, тому жити в єдності з Ним це найбільше щастя для людини і найкраща можливість реалізувати себе як дитина Божа.) Щастя не є те що ми маємо, але те, як ми його переживаємо, живемо.

Людина призначена не просто бути в цьому світі, не просто панувати над цим світом, але, найперше, людина покликана бути доброю. Покликана до співпраці з Богом у творенні життя, у творенні доброго, прекрасного, святого

І коли людина цього не робить, вона не відповідає своєму людському покликанню і перестає бути ОСОБОЮ, хоча продовжує залишатися ІСТОТОЮ.

Бог є свідомий свого щастя і своєї святості, і хоче цього для людини. Тому створення людини є Божим запрошенням її бути разом з Ним. Це не просто високі слова, які ні до чого людину не зобов'язують. Бо заклик бути з Богом найповніше здійснюється тоді, коли людина служить іншим людям.

ВЕЛИЧ ЛЮДИНИ І ЦІННІСТЬ ЇЇ ЖИТТЯ ЗГІДНО З ХРИСТИЯНСЬКОЮ МОРАЛЛЮ ВИМІРЮЄТЬСЯ КІЛЬКІСТЮ ДОБРА І ЛЮБОВІ, ВКЛАДЕНИХ У КОЖНУ НЕВЕЛИЧКУ СПРАВУ.

Посередність - це територія нашого життя, з півночі обмежена компромісом, з півдня - нерішучістю, зі сходу - думками про минуле, а із заходу - відсутністю мети. Вона має сірий колір і співає гімн нормам.

Посередність - це стан, коли індивідуум живе нижче свого відомого, істинного потенціалу. Це прийняття норм і виконання лише того, що достатньо.

Посередність в житті людей поширилася і проникла настільки глибоко, що тим, кого називають геніями, потрібно докласти всього лише трохи більше зусиль.

І, тим не менше, чому ж стільки людей задовольняються посередністю? Відповідь неймовірно проста і лежить на поверхні. Приклад, наведений в якості наочності, чітко розставив всі крапки над і

Справжній успіх - це те, що Ви зробили в порівнянні з тим, що могли б зробити.

Успіх - це просто! Ви успішні, якщо задовольняєте свою власну пристрасть і прагнете до особистої досконалості.

Парадокс. Замість того, щоб бути самими собою, люди турбуються про те, щоб бути такими, як інші. І потім дивуються, чому вони не успішні.

Якщо людина вирішить змагатися з самим собою, а не з іншими, тоді втрачається будь-який сенс, хто попереду, хто позаду. Має значення тільки одне - стати самим собою.

Стати тим, ким Ви здатні стати, досягнете всього того, чого Ви здатні досягти!

Отже, як досягнути успіху у житті. Перш за все будь який успіх починається з бажання досягти його. Тобто коли ми ставимо собі якусь ціль. Потім є важливим організувати собі конкретні кроки які б допомогли мені поступово наблизитись до цілі яку я обрав, ці кроки та постійність їх виконання приведуть мене до бажаного результату, до життя тим що я що я поставив собі за ціль.

Так наприклад коли хочу навчитись їздити на машині, маю не тільки знати її технічні можливості чи правила дорожнього руху але коли сяду за кермо маю старатись бути дуже зосередженим та уважним, контролювати чітко всі дії та старатись якомога краще виконувати все те що буде вимагатись від мене на дорозі. Згодом такий підхід до справи приведе до того що я звикнусь з машиною, буду вільно себе почувати і все поступово буде виходити автоматично опираючись на зафіксовану звичку та здобутий досвід. Що на початку здавалось досить важким у виконанні, бо потрібно було все виконувати за вивченими правилами, стало простою їздою, якби само по собі.

Так само відбувається і з молитвою, з духовним життям. На початку потрібно зорганізуватись, встановити певний порядок виконання речей, яке називається молитовним, духовним правилом. Тобто, молитви в певний визначений момент, участь у святій літургії, сповідь та духовне керівництво. На початку це все здається досить важким але поступово воно входить в людину, виправляє її, тоді перестає бути правилом та стає молитвою чи духовним життям.

**Теж саме стосується і зросту в любові яку хочемо
осягнути у повсякденному житті. Чим краще
організую себе, чим більше вимагаю від себе
жити любов'ю, тим більше звикаю жити нею тим
більше вона входить в наше життя і стає не від'
ємною його частиною. Початкове зусилля та
незвичність жити любов'ю стають любов'ю в мені
якою живу навіть коли не завжди задумуюсь про
це.**

**Наше земне життя не більше, ніж коротким момент,
даний нам Благим Отцем, щоб ми проникли в
любов Христа. Це і є наша святість.**

Святість – це виявлення Господа через людину. Вона має сіяти не від людини але від Господа через людину. Господь має виявлятися у нашому житті як Слово Бога доброти, ніжності та милосердя.

Любов до Господа та стосунки з Ним – молитва, таїнства, моменти з ним.

Любов – до людей та до повсякденних обов'язків.

Виражались через любові до праці. (праця для Господа...)

Для о. Боско любов до праці було основною можливістю для персонального зросту та зросту в покликанні. О. Боско зробив з роботи справжню духовність. Бо жити це обов'язок як моральний так і духовний для власного зросту та зросту інших. О. Боско говорив що добре виконання власних повсякденних обов'язків відповідає власному покликанню та є служінням до якого

Господь нас призиває

Робити речі з любов'ю та для любові є основним надихаючим принципом конкретного практичного життя який надає тон та впевненість особі добре жити повсякденними обов'язками. Душею запобіжної системи о. Боско є досвід повсякденного життя інтенсивно прожитий у служінні іншим на присутність Бога. Іншими словами безкорисливість та любов у вихованні є джерелом зросту для себе та допомогою для інших.

Захист – покірність, смиренність, піст (відмовляння від того, що віддаляє від Господа).

Духовність – безперервне зусилля, наполегливе стремління до святості, до єдності з Господом. Це жити на 100%. Завжди бути добрим, веселим, відповідальним.

- Святість – це знати що ми належимо Господеві.
- Святість – це знати що Він дуже любить нас і бажає нашого щастя.
- Святість – це прожити якомога краще кожну хвилину життя для Господа як відповідь на Його любов до Нас. Це наповнювати кожну хвилину мого життя любов'ю.